

Ονειροπόλοι, ακούστε!
εσείς που ψάχνεται ύστερα παράδεισους
σεις που γλυκαίνετε
την αξεθώριαστη θλίψη σας
με λόγια-σχέδια για τότε,
ακούστε
ακούστε, ζητώ την καταστροφή
την καταστροφή κάθε σας ονείρου
ακούστε ψευδάνθρωποι!
ψάχνω και σας δείχνω
το Χάος, το Κενό, τη Άβυσσο
φέρνω όλη τη φρίκη μπροστά
μπροστά στα μάτια σας
φέρνω λιοντάρια
που ξεσκίζουν τ' αύριο
νύχια που ποθούν
απ' τη φρίκη
να λευτερώσουν
το Σήμερα.

Νοέμβρης 2003

Σιωπηρή εκτέλεση
Τώρα πια
η φρίκη έμεινε
ασυντρόφιαστη
γυμνό κορμί
πονεμένο
πλάι στη σιωπηρή
Θάλασσα.

Κύματα χαρούμενης φωτιάς
προσφέρουν
σιωπηρή άρνηση
σ' όσους τ' αγάπησαν,
σιωπηρή εκτέλεση
για όποιον τόλμησε
μεσ' απ' τη φρίκη
χαρά ν' αγγίξει να ζητήσει.

Τώρα πια
τέλεψε από αγάπες
τέλεψε από ελπίδες...

Μα έρχονται ακόμα
κρίσεις
μνήμες λάμψης
που πρόσμενε
κι ύστερα
λυγμοί.

Σιωπηρή εκτέλεση
έπαψε να μιλά
έπαψε να ονειρεύεται,
μίζερη τάξη.

Δεκέμβρης 2003

Η εκπομπή "Δύο από δύο" με τον Στέργιο, μεταδίδεται κάθε Πέμπτη 18:00-19:30, από τον Ανεξάρτητο Φοιτητικό Ραδιοφωνικό Σταθμό στους 105MHz (Μυτιλήνη)
Η έντυπη μορφή της τυπώνεται σε ελάχιστα αντίτυπα και μοιράζεται χέρι-χέρι, ενώ η ηλεκτρονική της μορφή μπορεί να βρεθεί στην ηλεκτρονική σελίδα του Βραχόκιπου <http://vrahokipos.stedana.gr>
Για επικοινωνία, Τ.Θ.85, Τ.Κ.81100, Λέσβος & vrahokipos@riseup.net

ΔΥΟ ΑΠΟ ΔΥΟ

Έντυπη-ηλεκτρονική αναμετάδοση της εκπομπής του ανεξάρτητου φοιτητικού ραδιοφωνικού σταθμού στους 105MHz (Μυτιλήνη)
Μία έκδοση ενάντια στις προσωπικές & κοινωνικές σιωπές

1η αναμετάδοση (27/11-11/12 2003)

Ύδρα (C.307) [Ανδρέας Εμπειρικός, Φωτοφράκτης]

27 Νοέμβρη.
Εκπομπή αλληλεγγύης
προς όλους και όλες,
αποχαιρετισμού για όσους φεύγουν.
Απόσπασμα από τον "Μεγάλο
Ανατολικό" του Ανδρέα Εμπειρικού.

4 Δεκέμβρη.
"Η ποίηση -
είναι κάτι το τρισκατάρατο
θες δε θες
ζει και βασιλεύει"
Εκπομπή Βλαδίμηρος Μαγιακόφσκι

11 Δεκέμβρη.
Εκπομπή για όλους όσους δολοφονήθηκαν επειδή
"είχαν αντικοινωνική συμπεριφορά",
στη μνήμη του Ηρακλή Μαραγκάκη & του Pinelli.

Ανδρέας Εμπειρικός
Ο Μέγας Ανατολικός
Μέρος Πρώτον - Τόμος Α'
Κεφάλαιο 6^ο

"Τι είναι ο Έρωτας, διηρωτάτο η Υβόννη εν απογνώσει. Διατί να είναι τόσο δύσκολος η ολοκλήρωσίς του; Διατί να προκαλή τόσοι πόνους και τόσες πικρίες, ενώ είναι το μεγαλύτερον αγαθόν, το μεγαλύτερον δώρον που εδόθη εις τους ανθρώπους, η μεγαλύτερα απόλαυσις, η βαθυτέρα ευτυχία. Τι είναι αυτό που μετατρέπει τον Έρωτα, από Παράδεισον

ηδονών, εις Κόλασιν μαρτυριών; Τι είναι αυτό που μετατρέπει το μέλι εις χολήν; Τι είναι αυτό που κάμνει τον ατυχή ερωτευμένον να υποφέρη, υπό ορισμένας συνθήκας, τόσο; Τι είναι αυτό που ώρες-ώρες κάνει το αίμα το ζεστό να γίνεται μέσα στις φλέβες πάγος; Τι συμβαίνει, διηρωτάτο με σπαραγγόν η νεανίς, και δεν ημπορεί κανείς να απολαμβάνη πάντοτε τον έρωτα σαν μίαν ωραίαν οπώραν {...}, σαν ένα ωραίο τοπίον, σαν ένα ωραίο ξένοιστο πρωί, πασίχαρο, αuroφίλητο, γιομάτο ευφροσύνη, σαν ένα μυροβόλο περιβόλι, ή σαν μια καθαρή αμμουδιά, λουσμένη από γαλάζιο πέλαγος ευδαιμονίας;

Μήπως δεν φταίει καθόλου, μα καθόλου ο έρωτας - εξηκολούθησε να σκέπτεται μια αιμάσσουν καρδίαν η Υβόννη. Μήπως φταίει ο τρόπος με τον οποίον αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι τον έρωτα, τόσο εις το ατομικόν, όσον και εις το κοινωνικόν επίπεδον; Μήπως, αν δεν έμπαινε στη μέση το λεγόμενον "αίσθημα" και η λεγομένη "ηθική", θα ημπορούσε τότε μόνον να είναι ο έρωτας τέλειος και απλός και εύκολος, επ' άπειρον πανήδονος και απολύτως παντοδύναμος - όλο χαρά (μόνο χαρά), όλο γλύκα (μόνο γλύκα), χωρίς απαγορεύσεις, στερήσεις, πικρίες, διάφορα "μούρες-σουπά" και άλλα απδή και ακατανόητα, όπως η αποκλειστικότης, η εντός του γάμου αγνότης και όλη η σχετική με αυτόν απέραντη όσον και μάταια ηθικολογία και φιλολογία;

από την εισβολή
στη Ασφάλεια
Ηρακλείου

Ο Ηρακλής, μαζί με άλλα 2 παιδιά, επιστρέφοντας με αυτοκίνητο από τα Ανώγεια (Κρήτης) στο Ηράκλειο, αρνήθηκαν να σταματήσουν σε μπλόκο της αστυνομίας (ΤΑΕ)... Αυτό ήταν αρκετό για να γαζωθεί το αυτοκίνητο, και ο Ηρακλής!!! Σε συγκέντρωση το απόγευμα του Σαββάτου συγγενών, φίλων και αλληλέγγυων έξω από την Κεντρική Ασφάλεια Ηρακλείου, όπου κρατούνταν οι 3 δολοφόνοι, υπήρξαν συμπλοκές και επίθεση στο κτίριο της Ασφάλειας. Συνελήφθησαν 6 άτομα 9/12: Ο Ηρακλής υπέκυψε στα τραύματά του. Η οικογένειά του αποφάσισε να δωρίσει τα όργανα του σώματός του.

"Ο αγώνας του ανθρώπου ενάντια στην εξουσία, είναι ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη."
Μίλαν Κούντερα, Το βιβλίο του γέλου & της λήθης

Στις 12 Δεκέμβρη 1969 ανατινάζεται μια βόμβα στην Αγροτική Τράπεζα της πλατείας Φοντάνα στο Μιλάνο, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν περαστικοί και πελάτες της τράπεζας. Όπως αποδείχτηκε αργότερα, η βόμβα είχε τοποθετηθεί από νεοφασίστες, καθοδηγούμενους από μυστικές υπηρεσίες. Αμέσως μετά την έκρηξη συλλαμβάνονται οι αναρχικοί Valpreda και Pinelli ως υπαίτιοι της πολύνεκρης σφαγής. Στις 15 Δεκέμβρη του 1969, ο Pinelli, σιδηροδρομικός και γραμματέας του τοπικού Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, βρίσκεται νεκρός στο πεζοδρόμιο μπροστά από ένα αστυνομικό τμήμα του Μιλάνου. Τέσσερις ορόφους πάνω απ' το κεφάλι του στέκει ορθόγειο το παράθυρο της αίθουσας ανακρίσεων. Η εκδοχή των μπάτσων: κατά τη διάρκεια της ανάκρισης, κάποιος αστυνομικός παρά το βαρύ κρύο, άνοιξε το παράθυρο "γιατί το δωμάτιο ήταν γεμάτο καπνό" και ο Pinelli βρήκε την ευκαιρία να ριχτεί στο κενό "από τύψεις". Ο γελοίος αυτός ισχυρισμός κατέρρευσε από την πρώτη στιγμή (εξάλλου, οι μπάτσοι έπαιναν σε τεράστιες αντιφάσεις) και η μόνη αμφιβολία που υπήρχε ήταν αν η αναμφισβήτητη δολοφονία του Pinelli από τους μπάτσους έγινε προσχεδιασμένα με εκπαράθρωση, ενώ ο Pinelli ήταν ακόμη καλά στην υγεία του, ή αν τον πέταξαν από το παράθυρο για να συγκαλύψουν το θάνατο ή το βαρύ τραυματισμό κατά τη διάρκεια της ανάκρισης.

Η δολοφονία του Pinelli ήταν για την Ιταλία η αρχή της εποχής της "στρατηγικής της έντασης", που έσπρωξε πολλούς αγωνιστές στην ένοπλη αναμέτρηση με τις κρατικές δυνάμεις.

Η στρατηγική της έντασης συνίσταται στην κλιμάκωση μιας οποιασδήποτε αναμέτρησης στο πεδίο όπου αυτός που επιδιώκει την ένταση έχει την υπεροπλία. Και η προβοκάτσια της πλατείας Φοντάνα ήταν η προσπάθεια μεταφοράς του κοινωνικού ανταγωνισμού στο πεδίο εκείνο που η εξουσία είχε την υπεροπλία.

Μακέτες
από το θεατρικό έργο του
Βλαδίμηρου Μαγιακόφσκι
“Μυστήριο - Μπούφφο”,
1919

Επάνω: Καθαροί
Στη μέση: Η Κιβωτός
Κάτω: Μουτζούρηδες

Με τας τελευταίας σκέψεις, η Υβόννη έπαυσε να κλαίει. Της εφάνη
ωσάν να είχε λάμψει αιφνιδίως εις το σκότος ένα φως λαμπρόν, μια
δέσμη φωτεινή μεγάλου φάρου τηλαυγούς.

{...}

Η Υβόννη εσταμάτησε και ύψωσε το βλέμμα της προς το στερέωμα.

Ω, πόσον ωραία ήτο αυτή η εαρινή νυξ, πόσον λαμπροί ήσαν οι
αστέρες, πόσον ακαταμέτρητον ήτο το ύψος του ουρανού! Οποία
μεγαλοπρέπεια! Οποία μεγαλωσύνη! Τί ήτο αυτό το απροσμέτρητον;
Ένα μαγάλο χάος, ή μία σοφή διάρθρωσις στοιχείων ασυλλήπτων από
την διάνοιαν του ανθρώπου, έργον ενός εξουσιάζοντος και
διευδύνοντος τα πάντα παντοδυνάμου νου; Ήσαν τα πάντα τυχαία, ή
ωφείλοντο εις μίαν θέλησιν και μίαν λογικήν τελείως υπεράνθρωπον,
εις μίαν ικανότητα ίλιγγον επιφέρουσαν, της οποίας τα έργα
κατέληγαν εις μίαν θεσπέσιαν αρμονίαν; Μήπως οι απέραντοι κόσμοι
που την απετέλουν ήσαν το έργον όχι του Θεού, που η εκκλησία
θέλει να μας επιβάλη, αλλά ενός Θεού τελείως διαφορετικού, ενός
Θεού αλήθεια παντοκράτορος, ενός Θεού αλήθεια παντοδύναμου, που
υπήρχε μέσα στα ίδια τα έργα του και σε όλα τα κτίσματά του,
αποτελούντος ένα με αυτά, και υπάρχοντος παντού αλλ' αοράτου,
όπως είναι υπαρκτή μα αόρατος η ενέργεια, όπως είναι υπαρκτόν μα
αόρατον το πνεύμα, όπως είναι υπαρκτόν αλλά μη ορατόν εις
τους πολλούς το Μέγα Φως το Άκτιστον, το Μέγα Φως το Άπιαστον,
το εν μεγαλείω και δόξη καταυγάζον, το εις τους αιώνας άπιαστον, μα
εκδαμβωτικά εις τους αιώνας των αιώνων ορατόν, μόνο εις όσους
ευλογήθηκαν με την υψίστην Χάριν το Φως αυτό να ιδούν; Μήπως
άπαντα ταύτα ήσαν ο Θεός, ο μόνος αληθινός - τουτέστιν μια
παμμέγιστη, μια υπερτάτη δύναμις ή ενέργεια "λελογισμένη" και
παντάνασσα, και επί της Γης και εν Υψίστοις; Αλήθεια, μήπως αυτά
ήσαν ο Θεός, και όχι εκείνος ο ηθικολόγος τύραννος και τιμωρός
κριτής - τουτέστιν ένας μεγάλος Άρχων φωτεινός, αυτόφωτος, τελείως
άσχετος με τας εννοίας του Καλού και του Κακού; Μήπως εν τη
ουσία των πραγμάτων δεν υπήρχε καμμία ηθική, ούτε ανάγκη ηθικής,
για να διαρθρωθή και να υπάρξη ο Κόσμος; Μήπως, μα τον Θεόν, ο

μόνος Θεός ήτο ένας τεράστιος και παντοδύναμος Ψώλων, και, ουσιαστικώς, υπήρχαν μόνον ηδοναί, δια του πανισχύρου Πέους του και του υπερπλουσίου Σπέρματός του χορηγούμεναι; Και μήπως αι ηδοναί αυταί, τουτέστιν αι ερωτικάί, ήσαν αι πράξεις εκείναι, που επλησίαζαν ασυγκρίτως περισσότερον απ' οτιδήποτε άλλο τους ανθρώπους προς τον Μεγαλοψώλωνα Θεόν, τον απόλυτον Πλάστην και Κτήτορα του Κόσμου, τον απόλυτον Κύριον των Δυνάμεων, τον απόλυτο Άρχοντα των Ουρανών και της μικράς μας Γης;

Η Υβόννη ησθάνθη προς στιγμὴν ἱλιγγον. Δια πρώτην φοράν εις τη ζωήν της εξέρχεται από τα όρια του συμβατικού, από τα όρια του θεμιτού. Όπως αιφνιδίως αντιμετώπιζε τώρα θέματα και έννοιαι, αιτήματα και προβλήματα, που ουδέποτε μέχρι τούδε είχε σκεφθεί. Πόσον μακράν ευρίσκετο από την πεπατημένην, την μικροαστικήν αθλιότητα και νοοτροπίαν! Πόσον μακράν ευρίσκετο από την δικτατορικήν εξουσίαν του Παπισμού, της Εκκλησίας, του Καθολικού Χριστιανισμού! {...}

Ο ἱλιγγος της Υβόννης ήτο στιγμιαίος. Νέαι σκέψεις, σαν έφηβοι και νεάνιδες αφεδέντες ελεύθεροι από κρατητήρια κοσμητόρων και αστυνομιών, συνέρρεαν με ορμήν και σφρίγος εις τους χλοερούς λειμώνας και τα τερπνά άλση του ελευθέρου λογισμού, της απολύτου ελευθερίας, επάνω από τα οποία έλαμπε, ως μέγας αδάμας ΚΟ-Ι-ΝΟΡ, ο ήλιος της Αλήθειας.

Ο στιγμιαίος ἱλιγγος παρήλθε τελείως. Ήτο λοιπόν ωραία η ζωή, πλήρης ηδονών, υπό τον όρον να ξεύρη κανείς να την ζη και να ημπορή να υπερπηδά ή να καταρρίπτη τα ευρισκόμενα ή τιθέμενα εμπόδια και παγίδες.

Η Υβόννη ανέπνευσε βαεδιά την θαλασσίαν αύραν και εκοίταζε τον ουρανόν ως εν εκστάσει. Λέξεις που είχε μάθει να αποστηθίζει μάλλον παρά να εννοή εις το σχολείον, επανήρχοντο εις τον νουν της.

1926-27

Ξέρω

ο ήλιος θα 'σβηγε αντικρίζοντας
της ψυχής μας τα χρυσά κοιτάσματα.

Μπράτσα και φλέβες -

από τις προσευχές πιο
σίγουρα είναι.

Δεν πάει σ'εμάς από το
χρόνο να ζητάμε
ελεημοσύνες.

Εμείς

ο κάθε ένας μας
κρατάμε στη γροθιά μας
τα χαλινά του Κόσμου.

Εμείς
με πρόσωπο σαν αγουροξυπημένο
σεντόνι
με τα χείλι να κρέμονται σαν
πολύφωτα
εμείς οι έγκλειστοι στις πόλεις -
λεπροκομεία
όπου η λέρα κι ο χρυσός
πληγιάζουνε τη λέπρα,
λάμπουμε καθαρότεροι κι από
λαζούρι βενετσάνικο
που ήλιος και θάλασσα μαζί το
'χουν ξεπλύνει.

Τι κι αν

οι Όμηροι κι Οβίβιοι
ανθρώπους σαν κι εμάς δεν έχουνε
βλογιοκομμένους μες στην κάπνα.

Φουτουριστική αφίσα, 1913

ΠΕΡΙ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ

Δόξα, δόξα, δόξα στους ήρωες!!!

Εδώ που τα λέμε / αρκετά τους τιμήσαμε. / Ας πούμε / τώρα / και κάτι περί σκουπιδιών.

Πάνε, περάσανε των επαναστάσεων οι μπόρες. / Μούχλες πετάει ο σοβιετικός αναβρασμός. / Πίσω από τις πλάτες της CCCP / πάνω-πάνω βγήκε / του μικροαστού / η μούρη / (Όχι, μην το πάρει' έτσι - / με την τάξη δεν τα έχω των μικρών αστών. / Σ' αυτούς / δίχως διακρίσεις τάξεις, στρώματα / "Εύγε!" απ' όλα τα στόματα.)
Στης Ρωσίας τις απέραντες εκτάσεις / απ' τη μέρα που η σοβιετική / γεννήθηκε υφήλιος / βγήκανε στους δρόμους / κι αλλάζοντας ενδύματα / σ' όλα μέσα κωθήκαν τα ιδρύματα. / Πέντε χρόνια στην καρέκλα ρόζους βγάλανε / τα πισινά τους, / βασταγαερά σαν τις λεκάνες του νικητήρα / ζουν ως τα σήμερα και βασιλεύουν. / Μουλωχτοί σαν το νερό / ζεστούτσικες χτίσανε φωλιές / σε γραφεία σε κρεβατοκάμαρες.

Από τις τελευταίες του φωτογραφίες, 1930

Το βράδυ / τούτος ή ο άλλος τενεκές / εφαγ' ήπιε / την κυρά του τώρα κάθεται και καμαρώνει / στο πιάνο να γυμνάζεται. / Μια λιγούρα / του 'φερε το σαμοβάρι: / "Συντρόφισσα, Νάντια! / Τώρα με την ευκαιρία των γιορτών / αυξήσεις πρέπει να μας κάμουνε στα μιστά / χιλιαδούλες / κάπου 24 / η δική μου αναλογία. / Εκ! / Περισκελίδες απωανατολίτικες / θα πάω ν' αγοράσω / έτσι που μεσ' από το παντελόνι / σπόγγος να φαίνομαι / από κοράλλι". / Η Νάντια: / "Κι ένα φόρεμα για μένα / με τα εμβλήματα απάνω σταμπωμένα. / Χωρίς δρεπάνι και χωρίς σφυρί / στον κόσμο πώς κανείς να παρουσιαστεί; / Απόψε κιάλας / να βγω με τι / στον μπάλο που οργανώνει η Επαναστατική Επιτροπή!"

Στον τοίχο ο Μαρξ. / Κάδρο άλικο. / Στο φύλλο πάνω της "Ιζβέστια" / ένα γατσούλι ζεσταίνεται / κι από το ταβάνι ψηλά / στα μεράκια της η καναρίνα / τσιρίζει. / Από τον τοίχο του κοιτάει και κοιτάει ο Μαρξ... / Όπου το στόμα του / ανοίγει ξαφνικά / και μπήγει τις φωνές: / "Τυλίξατε την επανάσταση στων μικροαστών τα δίχτυα / Χειρότερος κι από τον Βράνγκελ ο μικροαστός. / Εμπρός, / τα καναρινάκια ευθύς στραμπουλήχτε, / των καναρινιών / να μην πέσει θύμα ο κομμουνισμός".

Ποιος ήτο ο Σείριος, ο Ωρίων; Ποιος ο Βέγας; Ποιος ο Ζεύς; Ποια η Αφροδίτη; Τί ήτο ο μέγας επουράνιος ποταμός, ο Γαλαξίας; Τί ήτο η μέδουσα, ο Ιππόκαμπος, ο Αστερίας; Τί ήσαν τα μαλάκια και σπονδυλωτοί ιχθύες; Τί ήτο ο Βροντόσαυρος, το Δεινοθήριον, η Φάλαινα, τα Μαμούθ, ο Ελέφας; Τί ήτο η ώσις εκείνη που ξεκίνησε από τους πυθμένας των ωκεανών εις την αυγήν της προανθρώπινης ιστορίας και έφθανε πέραν από τας αυχμηρότητας και τους κοχλασμούς της Γης, τους κατακλυσμούς και τα πλημμύρας, τας συρρικνώσεις και τους παγετούς, εις λόχμας και δάση σκιερά και εις ποταμοβρέκτους πεδιάδας, εις γεννήματα και οπώρας {...}, ναι, ω ναι, εις οπώρας και εις καρπούς ποικίλους, που επέτρεπαν την έλευσιν άλλων ειδών και άλλων πλασμάτων...

Και η Υβόννη, εν εξάρσει, εξηκολούθησε να σκέπτεται.

Τί ήτο αυτό που εσύρετο, όταν εγκατέλειψε τα υγρά ανήλια βάθη, τι ήτο αυτό που εσύρετο, αρχικώς, εις γυμνάς θειούχους εκτάσεις, και που ωρδώθη επί τεσσάρων και εν τέλει επί δύο ποδών, και, καθώς είδε ότι είχε αποκτήσει χέρια, ήρχισε να συλλέγη τους καρπούς και τα οπώρας και να κατασκευάζη εργαλεία και όπλα; Τί ήτο αυτό που ούρλιαζε, εσφύριζε ή εβρυχάτο, εις πυκνούς δρυμούς και εις ατμώδη έλη, και έπειτα έγινε αίσθημα, οίστρος, ποιητής, ταγός και λόγος; Τί ήτο αυτό που από βαρέως τριχωτόν και φοβερόν την θέαν ποδοτετράχειρον, έγινε πίδηκος ορθούμενος και κατόπιν άνθρωπος δίπους όρθιος, άνθρωπος "σάπιενς", άνθρωπος με αισθήσεις συνειδητάς, σκέψιν και γνώσεις, τουτέστιν μάστορης, κτίστης και πολεμιστής, και, εν τέλει, άρχων της Γης αναμφισβήτητος, εξουσιάζων απολύτως επί των αλόγων αδελφών πλασμάτων; Τί ήσαν αυτά αι αλλαγαι και εξελίξεις; Τί ήσαν αι μετουσιώσεις; Τί ήτο, αλήθεια, ο Σείριος, ο Ωρίων; Τί ήσαν οι προφήται; Τί ήσαν ο Μωϋσής, ο Ιεζεκιήλ, ο Ησαΐας; Τί ήτο ο Ιησούς Χριστός; Τί ήτο ο Σατανάς; Τί ήτο, εν τέλει, ο άνθρωπος; Τέκνον της ύλης ή του πνεύματος; Η μήπως ήτο βλαστός ενός αδιαιρέτου αμαλγάματος των δύο, μιας ενότητας αδιαχωρίστου θείας;

Αν είχαν τα πάντα αφετηριάν, θα έλεγε κανείς ότι τέρμα δεν είχαν. Τίποτε δεν ήτο προδιαγεγραμμένον. Ουσιαστικώς αδράνεια δεν υπήρχε, τα πάντα έρρεαν, άλλαζαν ή μετουσιώνοντο - οι κόσμοι και οι άνθρωποι. Ίσως όλα αυτά μαζί, ίσως το άθροισμα όλων αυτών, ίσως το ατελεύτητον Σύμπαν να είναι ο Θεός, ο παντοκράτορ Αρχών. Ναι, ναι, τα πάντα έρρεαν, άλλαζαν, ή μετουσιώνοντο επ' άπειρον, εσαιί...

Αναπνέουσα βαθειά, η Υβόννη εκοίταζε ακόμη τον ουρανόν. Αίφνης μία άλλη σκέψις, εις αδιάπτωτον αλληλουχίαν με τας προηγουμένας ερχόμενη, έλαμψε εις τον νουν της. Ήτο μία σκέψις γοργή, θερμή, σαν αίμα σφύζοντος νεανικού οργανισμού... Μήπως αν ήλλασσε πεποιδήσεις και ιδίως την συμπεριφοράν της εις την ζωήν ως προς τον έρωτα, εις τον οποίον έως σήμερα υπήρξε τόσο πολύ ελλειμματίας, θα ήρχιζε δι' αυτήν νέα ζωή, μία ζωή πανήδονη, γλυκύτατη - η μόνη ορθή, αληθινή και φυσική. Αλήθεια, μήπως τούτο ήτο δυνατόν;

Ακόμη ολίγα δευτερόλεπτα εκοίταξε τον ουρανόν ως εν εκστάσει η Υβόννη, γοητευμένη, μαγευμένη και αναπνεύουσα βαθειά την θαλασσίαν αύραν... Ω, ναι, αυτό που εσκέφθη ήτο απολύτως δυνατόν. Αλλέως, δεν θα έλαμπαν με αυτόν τον τρόπο τα άστρα· αλλέως δεν θα περιστρέφοντο τόσον θριαμβευτικά και με τόσνη ευρυθυμίαν οι τροχοί του "Μεγάλου Ανατολικού". αλλέως δεν θα εσκόρπιζε τόσον θωπευτικά, τόσον ηδονικά, κατά διαστήματα, εις το πρόσωπόν της, το υγρόν ψιμίθιν του θαλασίου αφρού, η απαλή πνοή του ανέμου... Ω, ναι, αυτό που εσκέφθη, ήτο δυνατόν να γίνη, και η αλλαγή αυτή, που έπρεπε να αρχίση αμέσως, θα ήτο ο λυτρωμός της."

Κάτω η αγάπη σας.
Κάτω η τέχνη σας.
Κάτω το καθεστώς σας.
Κάτω η θρησκεία σας.

Μπουνταλά Κολόμβε
εγώ στη θέση σου
την Αμερική
θα την κουκούλωνα
κι έπειτα
αφού της τράβαγα
καλά - καλά ένα καθάρισμα
θα 'βγαίνα
δεύτερη φορά
να την ανακαλύψω.

Αφίσα για την ταινία "Δε γεννήθηκε για το χρήμα".
Η λαζάντα: "Στον πρώτο ρόλο του ποιητή
ο μέγιστος ποιητής φουτουριστής
ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΜΑΓΙΑΚΟΦΣΚΙ", 1918

Είμαι ποιητής. Αυτό και μόνο είναι το ενδιαφέρον που παρουσιάζω. Τα άλλα, αν αγαπώ ή δεν αγαπώ, αν έχω πάθος στο παιχνίδι κι οι μορφιές της φύσης στον Καύκασο έχουν σημασία μόνον εφόσον κατασταλάξουν σε λόγο.